

[Thomsen.]

til den danske Krone. I mit første Indlæg under denne Forhandling har jeg ret indgaaende paavist, hvorledes den økonomiske Stilling er for Landbruget. Min Dokumentation, der til Dels støttede sig til statistiske Tal, vil ingen kunne bestride, og Spørgsmaalet, der rejser sig, og som Partierne maa tage Stilling til, er, hvordan Misforholdet mellem Penge og Vareværdier, der er Krisens Aarsag, ophæves, eller, hvis man endelig vil gaa en Omvej, hvordan Virkningerne af det bestaaende Misforhold elimineres. Situationen er en saadan, at en af Delene ret omgaaende maa ske, og som jeg sagde i Gaar: Det maa ske enten med det onde eller med det gode! Der er, og det vil nok vise sig, Grænser ogsaa for Lovgivningsmagtens Vilkaarlighed. Spørgsmaalet er ikke klaret, heller ikke for Oppositionspartiernes Vedkommende, ved at henvise til formelle Love og vedtagne Foranstaltninger, naar Forholdet er det, at den store Del af Befolkningen føler og maa føle disse Love som en blodig Uret. Landbruget maa, som sagt, enten paa den ene eller den anden Maade have økonomisk Ligestilling baade indbyrdes og med de andre Erhverv. Jeg har paavist, hvorledes en saadan Ligestilling kan tilvejebringes, og det er paa høje Tid, vi faar klaret, om det kan ske med det gode; faar klaret, om Flertallet og Statsstyret kun skal tjene Sær- og Klasseinteresser, eller om det gode gamle Princip er gældende, der er givet Udtryk i Fortalen til Jydske Lov, hvor det hedder: Efter alle Mænds Tarv, som i Landet bo. Er det Tilfældet, saa kan Spørgsmaalet løses ad politisk Vej, men er det stadig Sær- og Klasseinteresser, der skal plejes, saa maa den forurettede Part finde Metoder, der kan føre til positive Resultater. Og det vil sikkert ogsaa ske, hvis ikke Erkendelsen af, at hele Befolkningens økonomiske Interesser er knyttet til en tidssvarende Landbrugspolitik, snart trænger igennem.

Det er meget paafaldende, men det er naturligvis tilfældigt, at den eneste forsvarlige Handelspolitik ifølge Handelsministerens Tale her i Dag maa være af en saadan Art, at den, som Tilfældet er, afgjort er til Fordel for de Interesser, som Regeringen og Handelsministeren repræsenterer.

Det ser mærkeligt ud, men det maa jo være tilfældigt, at de eksporterende Erhverv først skal have mindre for deres Varer paa Grund af Udlandets Foranstaltninger, der til Dels skyldes danske Toldforanstaltninger o. s. v., og dernæst skal betale mere for det, de skal købe paa Hjemmemarkedet, paa

Grund af Valutacentralens Virksomhed. Det er mærkeligt, at de Befolkningsgrupper, der ikke har vælgermæssig Interesse for Regeringen, skal betale Gildet, mærkeligt, men naturligvis det er nok en Tilfældighed, at det er saadan. De, som ved eller blot aner, hvordan det ikke alene økonomisk, men af økonomiske Grunde bryder og gærer i Sønderjylland, maa kunne indse, at den bedste Landbrugspolitik tillige er den bedste, ja, i Virkeligheden den eneste forsvarlige baade Samfunds- og Grænsepolitik. Den Omstændighed, at Landbruget kun udgør godt og vel $\frac{1}{4}$ af den samlede Befolkning, burde ikke være Aarsagen til, at de urimelige, ja, umoralske Forhold, om hvilke, som jeg citerede i Gaar, en københavnsk Direktør har udtalt, at de er urimelige og umoralske, opretholdes. Hvis det imidlertid skulde være Hensigten at opretholde disse Forhold — og meget tyder desværre derpaa —, er det efter min Mening paa høje Tid, at Landbruget ser sig om efter Midler, som kan føre til økonomisk Ligestilling. Midlet ligger, som jeg tidligere har fremhævet, lige for. Man ser, hvordan andre Erhverv ved at anvende Organisationsmagten er i Stand til at tiltvinge sig taalelige, ja, ofte ovenud gunstige økonomiske Vilkaar; baade de almindelige Fagforeninger og de akademiske har vist, at talmæssig Overlegenhed aldeles ikke er en Betingelse for at sikre sig gode Arbejdsvilkaar. Vi har f. Eks. set, hvordan nogle faa Tusinde Slagteriarbejdere kan sætte Samfundet og Statsstyret Stolen for Døren. For øvrigt har Andelsslagterierne, da Københavns Kommune engang manglede Valuta til en Kulladning, erfaret, hvad det betyder at være nogenlunde Eneindehaver af Sterling. Prisen, man dengang forlangte, laa over den officielle Kurs, men den blev betalt. Hvad skulde der for øvrigt være i Vejen for, at Landbruget til enhver Tid fik sin retmæssige Ejendom, den Valuta, det faar i Betaling for sin Eksport, hvad skulde der være i Vejen for, at Landbruget fik den afregnet efter, hvad den er værd i Forhold til Tilbud og Efterspørgsel? Lægerne, Sagførernes, Tandlægerne og andre monopoliserede Erhvervs Takster viser med al ønskelig Tydelighed, at selv lidet talstærke Organisationer, blot de staar sammen om deres Krav, har næsten uindskrænket Magt med Hensyn til Medlemmernes Arbejdsvilkaar; og denne Magt udnyttes i Regelen aldeles ublufærdigt, ogsaa ofte af dem, der til daglig rejser i Liberalisme og Frikonkurrence.

Hvis det hele ikke var saa tragisk i